

Гей, наливайте

На Херсонщині заблокували незаконне постачання питної води в окупований Крим

» стор. 2

Увімкніть Україну

Наша держава активно розвиває всі види сполучення із західними державами: залізничне, автобусне та авіаційне — і при цьому встановлює європейські рекорди

» стор. 8

Марія Бурмака: Не вказуй, що робити, а просто покажи, як треба

Відома українська співачка — про головні правила життя, про популярність, музику, кохання і війну

» стор. 12—13

Україна молода

Вівторок, 3 грудня 2019 року

№ 135 (5592)

Учорашні курси НБУ:
1 \$ = 23,972 грн
1 € = 26,326 грн
1 рос. руб. = 0,374 грн

Розірвати «дипломатичний вакуум»

Американська преса закликає Трампа змінити політику щодо України

» стор. 5

Малюнок з сайта 24tv.ua.

Віталій Стрижак
полковник поліції

«Під час проведення слідчих дій було встановлено, що на території насосної станції у Новотроїцькому районі Херсонщини використовували шість промислових насосів, за допомогою яких вода подавалася на територію окупованого Криму».

■ РОБОТА НА ВОРОГА

Гей, наливайте

На Херсонщині заблокували незаконне постачання питної води в окупований Крим

Ірина КИРПА

Самопроголошена влада Криму завдала Україні значних збитків, негласно використовуючи насосну станцію у Новотроїцькому районі Херсонської області.

З її допомогою питна вода надходила на територію анексованого півострова з акваторії Центрального Сиваша на Кримський содовий завод.

Унаслідок прихованого використання природних ресурсів України окупанти отримували регулярні надходження до бюджету країни-агресора обсягом 20 мільйонів доларів на рік.

Масові обшуки з вилученням документів в осіб, які можуть бути причетні до незаконної роботи насосної станції у Новотроїцькому районі Херсонської області, пройшли у деяких українських компаніях низки великих міст нашої країни. Співробітники поліції провели обшуки й на самій насосній станції, під час яких з'ясувалося, що вона забезпечувалася електроенергією з території тимчасово окупованого Криму.

Слідчі ГУНП в АР Крим та місті Севастополі спільно зі співробітниками центрального апарату СБУ та прокуратури Криму за участю представників Херсонської обласної державної адміністрації, Херсонобленерго, а також Представництва президента України в АР Крим провели санкціонований обшук у приміщенні насосної станції.

Як повідомив начальник Головного управління Нацполіції в АР Крим та місті Севастополі Віталій Стрижак, слідчі здійснюють досудове розслідування у кримінальному провадженні, відкритому за фактом незаконного видобутку надр на території України.

«Під час проведення слідчих дій було встановлено, що на території насосної станції у Новотроїцькому районі Херсонщини використовували шість промислових насосів, за допомогою яких сировина подавалася на територію окупованого Криму, — розповів полковник поліції Віталій Стрижак. — Слідчі вже з'ясували, що незаконне використання окупаційною владою Криму природних багатств України курирувалося посадовою особою одного з київських підприємств».

У ході слідчих дій співробітники правоохоронних органів України вилучили значну кількість документів, складеної представниками Російської Федерації на тимчасово окупованій території.

За даним фактом порушено кримінальне провадження одразу за чотирма статтями КК України: стаття 441 («Екоцид»), частина 1 статті 241 («Забруднення атмосферного повітря»), частина 2 статті 240 («Порушення правил охорони або використання надр») і частина 2 статті 364 («Зловживання владою або службовим становищем»).

Усім підозрюваним загрожує до 15 років позбавлення волі. ■

■ НА ФРОНТІ

Обстріли не стихають

Ворог цинічно і постійно порушує режим припинення вогню

Леонід ШКІЛІНДЕЙ

За минулі три доби збройні формування Російської Федерації та їхні підопіки, тільки за офіційними даними, 18 разів порушили режим припинення вогню. Противник обстрілював позиції Об'єднаних сил із заборонених Мінськими домовленостями мінометів калібру 82 мм, а також гранатометів різних систем, великокаліберних кулеметів та іншої стрілецької зброї.

На луганському напрямку, в районі відповідальності оперативно-тактичного угруповання «Північ», російські окупанти обстрілювали позиції наших захисників поблизу Новолуганського, Луганського, Кримського, Зайцевого.

На донецькому напрямку, де за ситуацію відповідає оперативно-тактичне угруповання «Схід», гаряче було неподалік Лебединського, у районі Новогригорівки, Водяного, Красногорівки, Павлополя, Широкиного, Новотроїцького, Старогнатівки.

На передовій увесь час неспокійно.

29 листопада внаслідок обстрілів біля села Водяне в Мар'їнському районі на Донеччині загинув 26-річний Олексій Капустян із 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади ЗСУ (позивний «Капустя»). Як повідомив сайт «Новинарня», Олексій готував окоп на своєму опорному пункті, коли з боку ворога почався кулеметний обстріл. Капустян піднявся до свого кулемета і відкрив вогонь у відповідь. Снайпер окупантів цього й чекав: його постріл став для бійця смертельним, уразив серце. За словами знайомих полегло, Капустян був висококваліфікованим воїном, інструктором, володів різними видами зброї.

Першого грудня, під час виконання бойового завдання, на невідомих вибухових пристроях підірвалися двоє українських військовослужбовців. Внаслідок вибухів наші воїни отримали поранення, несумісні з життям і загинули

на місці підризу. За інформацією пресслужби ООС, диверсійно-розвідувальною групою збройних формувань Російської Федерації здійснено спробу проникнення у тил позицій Об'єднаних сил. Із метою перекриття шляхів висунання та можливого відходу ворожих диверсантів командиром підрозділу, що виконує завдання на Донеччині, було застосовано черговий резерв. Як стало відомо, загиблі — двоє співробітників Центру спеціальних операцій «А» Служби безпеки України Дмитро Каплунов і Денис Волочаєв.

Українські військовослужбовці дають адекватну відповідь, відкриваючи вогонь по противнику. За інформацією розвідки Об'єднаних сил, у листопаді 2019 року втрати збройних формувань Російської Федерації склали 107 осіб. 41 окупант був ліквідований, а ще 66 — санітарні втрати ворога. ■

■ ГЛАС НАРОДУ

Електоральний похід «наЗеліво»,

або Повернення «блудних» виборців

Тетяна МИХАЙЛОВА

Немає ніяких несподіваних чи неочікуваних конвульсивних змін. Усе це тими, хто має добрий політичний зір, так і проглядалося ще до другого туру останніх президентських виборів в Україні. Однак чимало українців досі не розуміють: як так сталося, що Володимир Зеленський, який отримав безпрецедентну підтримку на виборах президента України з переможним рейтингом 73%, буквально за півроку розгубив такий великий мандат довіри?

Катерина БАЧИНЬСКА

І що цікаво, падіння рейтингу притаманне не лише Володимирі Зеленському. І підтверджують це цифри. Адже після 6 місяців правління втрачали підтримку також Віктор Ющенко та Петро Порошенко. Єдиний серед президентів, чий рейтинг за шість місяців правління трохи та й зріс — це Віктор Янукович. Під час приходу до влади Віктор Ющенко — мав 52% підтримки, проте за шість місяців правління його рейтинг склався 50,2%, Віктор Янукович мав 48,9%, а вже за півроку півнявся до 54,4%, Петро Порошенко на посаду прийшов із підтримкою в 54,7%, але за півроку рейтинг впав до 50,5%. Але тут варто відзначити, що підтримка Віктора Ющенка та Петра Порошенка за пів року президентства

Наразі рейтинг президента Володимира Зеленського, за різними оцінками соціологів, виходить на рівень 52%.

Насправді корінь в іншому. Так вважає політолог Олександр Антонюк.

У першому турі президентських виборів Зеленський отримав приблизно 35%, і на парламентських — його партія «Слуга народу» взяла 40% підтримки виборців. Тож про які 73% підтримки нам постійно втворюють різні Зелєботи? Якщо підрахувати все математично, то електо-

ральне ядро Володимира Зеленського, за оцінкою Олександра Антонюка, становить 35-40%.

Політичний експерт переконаний, що якщо рейтинг Володимира Зеленського починає падати нижче 40%, то це стане для офісу президента сигналом для дуже серйозного занепокоєння.

«Це буде свідченням того, що почалися зворотні процеси, — переконаний Олександр Антонюк. — Зараз відбувається відтік виборців до тих політиків, котрих люди підтриму-

вали ще до появи Зеленського як кандидата в президенти, ще коли Володимир Зеленський не заявляв про свої політичні амбіції на повному серйозі».

Ну що ж, політика — мистецтво неможливого: повернення виборців до своїх «колишніх» також у цьому числі.

А от доки цей символ «єдності протилежностей», який став водночас (чи за волею долі, чи за покликком особистої непролазної совкової ментальної меншовартості) ще й піднощиком власної держави агресору, — джейраном скаче донизу, до стану повного спокою, ми й далі маємо продовжувати кожен на своєму місці намагатись робити все, аби мінімізувати рівень шкоди, яку вже завдало Україні Зелєправління. ■

Не лише Зеленський

Після оприлюднення останніх рейтингів показниками занепокоїлися в офісі президента

впала на 2% та 4% відповідно, Віктора Януковича зростає на 5%. Теперішні ж рейтинги Зеленського показують 20% втрати підтримки, що є феноменальним, як і 73% навесні.

Ще більше впала довіра до Верховної Ради. Монобільність, яка поки запам'яталася лише турборежимом та скандалами у парламенті, втратила понад 20% підтримки. Якщо у жовтні невдоволеними роботою парламенту було 30 відсотків, то зараз кожен другий українець за-

явив, що не підтримує діяльність парламентарів. У відомстві прем'єра не краща ситуація. Все більше українців не схвалюють роботу Кабінету Міністрів. Якщо на початку листопада не підтримували роботу уряду 37 відсотків громадян, то наприкінці місяця — таких уже 48%, тобто кожен другий. Цікаво, що до Олексія Гончарука позитивно ставляться лише 11% опитаних.

Найбільше ж українці не задоволені просуванням у

розслідуванні резонансних кримінальних справ, зниженням тарифів і вирішенням проблеми постачання газу і його транзиту в Європу через нашу територію. І ось тут варто зазначити, що після публікації рейтингів від Київського міжнародного інституту соціології цифрами почали перейматися в офісі президента. Принаймні про це повідомив колишній парламентарій Борислав Береза, посилаючись на власні джерела в офісі президента. Він заявив, що показники підтримки Зеленського після публікації КМІСу збираються підвищувати. Як і чим — покаже час. Але на що точно новій владі варто звернути увагу, так це на те, що відбувається всередині президентської партії. Адже тут і ворогів не треба, коли свої готові так підставляти. ■

■ ЗЛОЧИН І КАРА

Розплата наближається

Понад рік триватиме суд у Гаазі у справі збитого малайзійського літака рейсу MH17

Тарас ЗДОРОВИЛО

Злочини Російської Федерації по всьому світу вражають своєю цинічністю й брехливістю. А от рівень брехні у московських ЗМІ зашкалює, адже росіяни завжди заявляють, що то не їхніх рук справи, переводячи стрілки на когось. Теж саме було й 17 липня 2014 року, коли росіяни з окупованої ними території Донбасу збили пасажирський літак (малайзійський Boeing рейсу MH17). Тоді росЗМІ висунули вісім різних брехливих версій трагедії. Зокрема, стверджували, що це справа рук української ППО. Україна, Австралія, Нідерланди та США вважають, що за трагедію відповідальна Росія, проте Кремль звинувачення традиційно зухвало відкидає.

Днями нідерландське видання NL Times розповіло, що суд у цій резонансній справі не за горами й триватиме... 25 тижнів: судові засідання показуватимуть онлайн, а вестимуть їх англійською мовою, щоб якомога більше людей змогли долучитися до перегляду. Відбуватимуться засідання в Гаазі в суворо захищеному судовому комплексі аеропорту Схіпгол, а початок розгляду цієї резонансної справи заплановано на 9 березня.

Також слухання пройдуть: з 23 по 27 березня 2020 року, з 8 червня по 3 липня 2020 року, з 31 серпня по 13 листопада 2020

Бойовики радісно фотографувалися на тлі збитого літака в 2014 році.
Фото з сайту ubryka.com.

року та з 1 лютого по 26 березня 2021 року. Таким чином, суд зарезервував понад рік саме під цю справу.

Керуватимуть процесом троє суддів, а ще двоє — будуть на «лаві запасних». До пресцентру запрошено понад 500 журналістів з усього світу.

Наголосимо, що спеціально для цієї справи в Нідерландах навіть змінили законодавство: частини судових слухань проведуть англійською, а свідків, які не зможуть бути присутніми в залі суду, матимуть право подитати через відеозв'язок.

Нагадаємо, що ж сталося з літаком рейсу MH17... Улітку 2014 року над Донбасом біля окупованого проросійськими

бойовиками Тореза збили пасажирський літак Boeing 777 рейсу MH17, який прямував з Амстердама до Куала-Лумпура. Тоді в авіакатастрофі загинули всі, хто був на борту, — 298 осіб: із них — 15 членів екіпажу, 80 дітей (троє немовлят), 6 загиблих — провідні фахівці в галузі боротьби зі СНІДом, 11 осіб мали подвійне громадянство. Загиблі були громадянами Нідерландів, Малайзії, Австралії, Індонезії, Великобританії, Бельгії, Німеччини, Філіппін і Канади.

Остання відповідь пілотів літака, яка тривала лише три секунди, була зафіксована о 16:19:55 год за Київським часом. І хоч Росія категорично за-

рече свою причетність до цієї трагедії і всіляко відбрикується, проте представники розвідки США навели 12 переконливих фактів, які спростовують російську брехню.

Додамо, що за 10 км від місця падіння очевидці бачили зенітно-ракетний комплекс «Бук», яким управляли росіяни: троє жителів Сніжного (Донецької області) незалежно один від одного розповіли ВВС, що вони бачили ракетний комплекс на контрольованій терористами території за кілька годин до інциденту з «Боїнгом».

Чи зійде з рук РФ і цей жахливий злочин — покаже час, але, як відомо, безкарність породжує нові злочини... ■

■ ГЕРОЯМ — СЛАВА!

Зі студентської лави — на війну

У Харкові з'явився «козацький хрест» на честь земляків, які віддали життя за Україну

Лариса САЛІМОНОВИЧ

Сьогодні на території Харківського національного педагогічного університету імені Сковороди відкриють пам'ятник на честь студентів та викладачів, які не повернулися з українсько-російської війни. Наразі їх п'ятеро — Микола Акінцев, Андрій Ваховський, Святослав Горбенко, Юрій Литвиненко та Андрій Маслов. «Ідея виникла ще в 2015 році, коли ми втратили трьох студентів, серед яких був і мій син, — каже співробітниця вишу Наталя Левченко. — Спочатку хотіли встановити його по завершенні війни, викарбувавши імена всіх загиблих героїв з університету. Але тепер, здається, стало очевидним, що кінця цьому лихові не видно, а ми тим часом втратили ще двох студентів. Саме тому й вирішили встановити пам'ятник, присвячений усім, хто вже віддав, а може, ще й віддасть своє життя за майбутнє нашої країни. Без табличок та імен».

Пам'ятний знак героям відкриють біля центрального корпусу з ініціативи студентської громади. Ескіз також розробляли самі студенти. В основі ідеї монументу — пам'ятний хрест як образ давньої козацької нагороди, що на сьогоднішній день символізує зв'язку сучасних українських воїнів. Висота гранітного пам'ятника — понад два метри. Усі 100 тисяч гривень, які потрібні були на створення «Козацького хреста», зібрані теж у стінах ВНЗ. «Ми хочемо показати, що були і є реальні люди, які віддали життя за країну, в якій ми живемо, — пояснила своєчасність своєї ініціативи пані Наталя. — А то останнім часом усе почало знецінюватися. Навіть багато ЗМІ вже називають агресором не Росію, а якусь «ту країну». Дуже важливо, щоб патріотичну свідомість виховували від початку, ще в школах».

■ ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ

Жнива скорботи

В Україні стартував показ британсько-польсько-українського фільму про Голодомор

Нотіка ЮРЧЕНКО

Минулого тижня відбувся допрем'єрний показ драматичної стрічки «Ціна правди» (у світовому прокаті — Mr. Jones) у столичному кінотеатрі «Київська Русь». Це заснована на реальних подіях історія британського журналіста Гарета Джонса, який першим розповів світу правду про Голодомор в Україні, але світ йому не повірив.

Польська режисерка Агнешка Голланд (голова Європейської кіноакадемії, яку висували на кінопремії «Оскар» і BAFTA) та частина знімальної групи (включаючи виконавця головної ролі актора Джеймса Нортон, польського продюсера Станіслава Дзідзіча та українського — Стора Олесова) після показу відповіла на запитання журналістів під час пресконференції.

Під час заходу представник Мінкультури вручив режисерці Голланд орден княгині Ольги III ступеня, яким її нагородив президент Володимир Зеленський за вагомий внесок у вшанування пам'яті жертв Голодомору. Стрічка — копродукція України (Kinogob за підтримки Держкіно), Польщі (Film Produkcja за підтримки Polish Film Institute) та Великобританії (Jones Boy Film). Зйомки проходили в Польщі, Шотландії, в Україні, а саме в Києві, Чернігівській, Житомирській областях, Харкові.

Бюджет фільму склав 8,3 млн євро, частка України — 19%. Більшість акторів — британські, але у стрічці також присутні декілька українських та польських акторів. Знімали фільм англійською мовою, для українського прокату його дублювали. Саме через це його не можуть висунути на номінацію «Оскар» як кращій фільм іноземною мовою. Стрічка вже вийшла у широкий український прокат. Також «Ціну правди» покажуть у 30 країнах світу. ■

■ СХЕМИ

Золоті рахунки

СБУ викрила хакерське угруповання з річним обігом у 700 тисяч доларів

Під час обшуків вилучили кілька тисяч доларів.

Людмила НІКІТЕНКО
Черкаська область

Обласне управління СБУ припинило діяльність міжнародного хакерського угруповання, учасники якого викрадали кошти з рахунків користувачів електронних платіжних систем Європи та США.

Як повідомляють у пресслужбі СБУ в Черкаській області, оперативники встановили, що організаторами обробки є громадянин РФ, який проживає у Києві, та троє мешканців Черкащини.

Кіберзлочинці через спеціальні закриті хакерські форуми купували дані платіжних рахунків іноземців. За привласнені кошти вони закуповували товари в популярних закордонних інтернет-магазинах. Потім продукцію реалізовували в Україні через онлайн-сервіси.

Діяли хакери з 2010 року, їх річний обіг становив 500-700 тисяч доларів.

Під час обшуків за місцями проживання фігурантів справи у Києві та Черкасах правоохоронці вилучили, зокрема, комп'ютерну техніку, планшети з даними, які підтверджують протиправні закупки.

Також виявлено незаконно закуплені товари: smart-годинники, iPad, телефони iPhone, відеокамери GoPro, навігатори, відеореєстрато-

ри, ехолоти і понад 5 тисяч доларів.

Наразі вирішують питання про повідомлення хакерам підозри про кримінальне правопорушення за ч. 2 ст. 361 (несанкціоноване втручання в роботу комп'ютерів) та ч. 2 ст. 209 (легалізація доходів, отри-

маних злочинним шляхом) Кримінального кодексу України.

Операцію проводили управління Служби безпеки України у Черкаській області спільно зі слідчим управлінням ГУ Національної поліції Черкащини. ■

Валерій СЕМЕНЕНКО,
український
громадський
активіст,
співголова
Об'єднання
українців Росії
2005-2012 рр.
Москва

Свободу не купиш, за неї треба боротися

Результати опитування населення в ОРДЛО не дивують. При цьому не варто сприймати всерйоз пояснення, що, мовляв, люди там за п'ять років зомбовані російською пропагандою. Вони не зомбовані, а такі є. Звичайно не всі, але критична маса саме така. Росія намагається сіяти всюди, але зійшло там.

Хочу зазначити, що аж ніяк не хочу образити людей, які у 2014 р. на Донбасі брали участь у проукраїнських мітингах, боролись за Україну, а згодом через наплив політичних туристів і прямих диверсантів, залишившись у меншості, були змушені виїхати. Чи можна було протидіяти задачі Криму, розгулу сепаратизму на Донбасі? Сьогодні на це питання немає однозначної відповіді, тим більше консолідованої відповіді всього суспільства. Очевидна безпорадність української еліти в той час, коли треба було проявити бійцівські якості. Вся історія людства вчить, що свободу не можна випросити або купити, за неї треба боротися. Дві українські революції показали, що в Україні сформувалося осереддя, яке не дасть Україні зійти з шляху державотворення, але ще не вистачає критичної маси, щоб цей рух був швидким і незвивистим.

Українська ідея «землячествам» чужа

Вихідці з Донбасу виділяються в українській діаспорі Росії. На початку 2000-х рр. у Росії — у Москві, Санкт-Петербурзі — з'явилися квазіукраїнські землячтва, зокрема «Землячтва донбасовцев». Об'єднання українців Москви, Українська національно-культурна автономія Санкт-Петербурга намагалися співпрацювати із землячтвами на ниві пропаганди і розвитку української культури і освіти. Нічого з цього не вийшло, українська ідея «землячествам» була чужа. Їм була близька Донецько-Криворізька республіка, активно співпрацювали з КПРФ, «Єдиної Росії». Марно звинувачувати когось у цьому, особливо їх самих. Так само, як жителів Африки за те, що в них чорна шкіра.

Протистояння в українській діаспорі Росії загострилося після Помаранчевої революції. Тоді ж почалося повзуче посилення тиску російської влади на демократичні українські організації. З приходом Януковича «землячтва» стали авангардом просування «руського міра» в Україні і квазіукраїнської громадської діяльності в Росії.

Більшість вихідців із Донбасу не мають проукраїнської або принаймні нейтральної позиції стосовно тамтешніх подій, навпаки — завжди наптовхуєшся на ворожість до українського. Влітку 2014 р. у Бібліотеці української літератури (ще до її розгрому) сталася випадкова зустріч із двома жінками з Лисичанська. Вони привезли книжки, які для бібліотеки передали з Донецька. Хотілося розпитати очевидців про події,

про бойовиків, які виступають під антиукраїнськими гаслами, захоплюють державні установи. Жінки розмовляли українським суржиком, тож подумав — ось українки розкажуть, як там насправді. Гнівно розповідали про терористів, але виявилось, що за терористів вони мали не російських найманців-зальотників типу гіркіна, а називали терористами українське військо. Розказували, що українську армію перепиняли жителі, не вдавались до пояснень, як із-за спин жителів виходили з автоматами бойовики, обеззброювали українських солдатів.

Українські бійці не стріляли, бо не могли усвідомити війну проти російських «братів», донецьких «земляків-українців», аж поки не пролилася кров.

Українці змушені виїхати з Донбасу

Треба зазначити, що при зустрічах у Києві, Дніпрі з людьми, які виїхали з Донбасу, звучали абсолютно полярні думки. Ці біженці втекли від небезпеки для свого життя. На відміну від тих, які виїхали в Росію за кращою долею, за кращим життям. Щоправда, ті, які поїхали в Росію далеко від столиць, швидко розчарувались.

Запам'яталась зустріч із біженцями у Дніпрі в містечку для переміщених осіб. Містечко — це комплекс будівель, складених зі стандартних модулів. Подібні містечка з'явилися в Україні в результаті співпраці між Німеччиною та Україною. Окремо розташовані адміністративні і господарські приміщення. Є гуртожитки із загальною кухнею, їдальнею, санвузлом, менші будівлі — на чотири двокімнатні «квартири». Лапки тут відповідають реаліям, бо приміщення назвати квартирами можна тільки умовно. Скоріше, вони нагадують контейнери на садових ділянках. Водночас без перебільшення їх можна назвати євроконтейнерами, бо зроблено практично все необхідне для побуту.

Німеччина — Україні

У кожного з жителів містечка своя історія, більшість людей об'єднує несприйняття ан-

Лауреат Нобелівської премії миру Нельсон Мандела казав, що люди народжуються з любов'ю. Звідки ж береться ненависть до українського?!

тиукраїнської політики новою владою на окупованих територіях і практична неможливість подальшого там перебування.

Сьогодні у «республіках» «ДНР», «ЛНР», у Криму домінує україноненавистницька ідеологія, патологічне несприйняття українства, люди наражаються на велику небезпеку не за дії, а за погляди. Жінка в містечку розповідала, що недавно донька їздила додому в Горлівку відвідати дідуся і бабуся. Нічого втішного! На питання, а чому сама не поїхала, каже, чи я схожа на самогубцю, щоб із моїми поглядами їхати зараз до Горлівки.

Лауреат Нобелівської премії миру Нельсон Мандела казав, що люди народжуються з любов'ю. Звідки ж береться ненависть до українського? Можливо, як супутник просування т. зв. «руського міра», принаймні в Україні.

У містечку впала в очі вели-

■ БЕЗ ІЛЮЗІЙ

Любов і ненависть

Кого і як повертати в Україну

Транзитне містечко для внутрішньо переміщених осіб.
Фото з сайту pravda.com.ua.

ка кількість дітей. У донеччанки Ані Іванової шестеро дітей, віком від одного до 17 років. А ще Ані хотілося близнят. Каже, що це її блакитна мрія. Що ж, Аня ще досить молода жінка, тож, якщо господь дасть, можливо, так і буде. Розмовляла Аня гарною українською мовою, у Донецьку троє старших дітей ходили до української школи (зрозуміло, що таких шкіл наразі немає). Сім'я Ані на початку червня 2014 р. пої-

Тамтешні не хочуть бути українцями

Радник Ради національної безпеки і оборони (РНБО) з реінтеграції та відновленню Донбасу Сергій Сивохо назвав п'ять кроків, які допоможуть «ментально повернути» людей на тимчасово окупованих територіях. Серед цих п'яти кроків значаться такі: знайти спосіб, як компенсувати збитки щодо зруйнованого і втраченого житла через збройний конфлікт на Донбасі, позбутися штампів «свої-чужі, сепари-украї». Якби ще порадив, як знайти способи, все ж таки радник. Скоріше за все, пан Сивохо під цим способом має на увазі Україну, бо інших варіантів немає. Виходить так, що Україна винна компенсацію людям, які, «перезубаючи при здоровому розумі, ясній пам'яті та діючи добровільно, розуміючи значення своїх дій», вчинили антидержавні, антиукраїнські дії. І чи варто «ментально повернути» тих, хто ментально не є і не хоче бути українцем, громадянином України. Йдеться не про етнічність, а ментальність.

Слова «сепари-украї» досить точно характеризують суть того, що відбувається. «Украї» — це українці, а протиторча сторона — не українці, сепаратисти, ще й запроданці, бо це не громадянський конфлікт, а війна за Україну з усіма її наслідками. Коли в кожному місті, містечку на кладовищах стоять ряди однакових бетонних хрестів, коли батьки хоронять своїх дітей, коли героя в домовині з фронту все село зустрічає на колінах.

Гіпотетична теза про повернення людей в Україну

У Хіросімі від атомної бомби загинуло зразу 70000 людей, переважно мирних людей. Людство ніколи не дійде до однієї думки про необхідність, правильність чи злочинність такої акції. В той же час треба чітко уявляти, що мілітаристську політику, піратський напад на Перл-Харбор підтримало все японське суспільство, весь народ. Тільки така підтримка стала головним фактором всієї агресивної політики Японії. Тож весь японський народ ніс на собі відповідальність за політику держави. Те ж саме можна сказати про Німеччину.

Два народи пройшли через горнило покаєння, і сьогодні політика держав свідчить, що в свідомості людей, менталітеті народів сталися кардинальні, корінні зміни.

На Донбасі і мови немає про каєття, а без нього повернення в Україну непотрібне ні Україні, ні Донбасу. Повернення потрібне Росії, причому Донбасу відведена роль троянського коня.

На Донбасі на лінії розмежування почалося розведення військ, але марно сподіватися, що розведення згодом приведе до зведення територій, людей. Хіба що ефект може бути в припиненні стрілянини, хоча це залежить не від України.

Щодо повернення в Україну нібито заблудлих овець не варто мати ілюзій, а скористатися історичним прикладом Олександра Македонського стосовно вирішення проблеми гордієвого вузла. Тільки в слові «розрубати» поміняти префікс «роз» на «од» — одрубати, хоча б на певний час. І пам'ятати, що шлях до свободи є шлях боротьби. ■

Ігор ВІТОВИЧ

Президент Франції Еммануель Макрон 28 листопада провів у Парижі зустріч із генсексом НАТО Єнсом Столтенбергом. Вона була присвячена зустрічі керівників Альянсу, що відбудеться в Лондоні 3-4 грудня з нагоди святкування 70-річчя створення союзу.

Згодом на пресконференції у Парижі французький президент заявив, що для миру і безпеки в Європі та, зокрема, «щоб не допустити погіршення ситуації в Україні», потрібен «чіткий, жорсткий і вимогливий діалог із Росією», який не є свідченням «наївності чи слабкості». «Саме тому ми разом із канцлером Ангелою Меркель 9 грудня проведемо Нормандський саміт, щоб далі працювати над втіленням Мінських угод», — сказав він про заплановану на 9 грудня чотиристоронню зустріч у Парижі, на якій очікують також президента України Володимира Зеленського і російського президента Путіна.

Підтвердивши участь Франції у посиленні позицій НАТО для стримування Росії у регіонах Балтійського та Чорного морів, французький президент додав: «Ми завжди будемо суворі, коли йдеться про наш суверенітет чи суверенітет наших партнерів, але відсутність діалогу з Росією не зробила європейський континент безпечнішим».

Еммануель Макрон сказав, що Північноатлантичний альянс для ефективної роботи повинен визначитися з тим, звідки походять загрози. «Хто наш спільний ворог? Нам треба це з'ясувати, це дуже стратегічне питання. Деколи я чую, що наші вороги — це Росія або Китай. Чи треба нам називати ту чи іншу країну нашим ворогом? Я так не вважаю. Очевидно, що спільним ворогом для Альянсу є тероризм, який завдав ударів у всіх країнах», — зазначив очільник Франції.

■ БЛОКУВАННЯ

«Нада пагаваріть»?

Новоспечений «друг Путіна» Макрон та генсек НАТО наївно вважають, що всі проблеми з Росією можна вирішити через діалог

Ось побачите, ми про все домовимося з Росією.
Фото з сайту dw.com.

Схоже, що Столтенберг узяв до уваги позицію Макрона, бо в неділю, 1 грудня, в інтерв'ю німецькій телекомпанії ARD висловився за поліпшення відносин із Росією: «Ми повинні вести діалог із Росією, щоб змінити на краще наші відносини». За словами пана Столтенберга, РФ є і залишиться в майбутньому найбільшим сусідом НАТО. «Ми вступимо за переговори з Росією про контроль над озброєннями», — додав він. Підхід НАТО у відносинах із Москвою полягає в «заякуванні і діалозі», і Німеччина завжди була «силь-

ним прихильником цього підходу», заявив генсек НАТО.

Нагадаємо, що від березня 2014 року до 31 жовтня 2019 року Управління верховного комісара ООН із прав людини нарахувало від 41 тисячі до 44 тисяч жертв, «пов'язаних із конфліктом в Україні» (жертвами ООН називає і загиблих, і поранених). Крім того, за даними ООН, на Донбасі загинуло 4 тис. 100 оборонців України. Чи має бодай одна країна, член НАТО, таку кількість жертв і постраждалих від тероризму? І чи варто пояснювати, хто в Європі терорист номер один? ■

вати «всю цю брехню, яка надходить із Москви». Все це серйозним чином послаблює позицію президента Зеленського, надто напередодні зустрічі з Путіним, канцлером Меркель і президентом Макроном, яка має відбутися 9 грудня.

Газета додає: цілком імовірно, що і Меркель, і Макрон тиснутимуть на українського президента, аби той пішов на поступки російському керівництву, тому що укладена угода дозволить Франції та Німеччині відновити відносини Європи з Росією. Сам Путін, ідеться у статті, хотітиме, аби Зеленський пішов на компроміс у питанні українського суверенітету щодо територій Східної України, окупованих Росією. Все це, на думку видання, завдасть шкоди українській незалежності й надіям Києва на інтеграцію з Заходом.

Вашингтонське видання насамкінець пише, що у Конгресі США й надалі залишається сильна підтримка України, зокрема й серед республіканців, які захищають Трампа. Ці політики, на думку видання, мають чинити тиск на президента та держсекретаря із закликами поживити підтримку України. Надзвичайно важливим для США є показати, що Вашингтон і надалі налаштований на підтримку незалежності України. ■

■ ДУМКА З ПРИВОДУ

Не обмовка за Фрейдом

Симетрична відповідь кремлівському «Чемберлену»: хочете жерти пів України?

Тетяна МИХАЙЛОВА

Інформаційний простір України ще більше напружили останні вісті з полів українсько-російського «Сталінграда». Не будемо зараз розбиратись у причинах, котрі запустили процес активізації публічних висловлювань із гарячих питань у міністра внутрішніх справ України Арсена Авакова — він прокоментував заяву голови Державної думи РФ В'ячеслава Володіна про загрозу «виходу» низки областей зі складу України. Бо зараз йдеться про інше — загроза таки існує.

Отже, керівник МВС України у відповідь на слова про утиски російськомовних в Україні наголосив, що насправді у нас безліч російськомовних українських націоналістів, і він — один із них.

За його оцінкою, слова Володіна можна розцінити як «нові скельця для рожевих окулярів» для прихильників дружби з Росією. «Черговий російський дурень приклав нове скло для рожевих окулярів прихильникам дружби з Росією: глава Держдуми РФ Володін повідомив Україні, що «націоналізм і утиски малих народів можуть призвести до виходу зі складу України низки областей». Від себе — пану Володіну — говоріть частіше! Це допомагає нам, українцям, краще розуміти справжні устремління «руського міра». Нашим, теж скажу прихильникам всепрощення, придбання електроенергії, дешевого газу зі знижкою й іншим, які твердять «ми адін народ», — перечитуйте володіних», — дав Аваков свою відповідь кремлівському «Чемберлену» та прокремлівським співвітчизникам.

До ворожки не ходи: що в Путіна на умі, те у Володіна на язиці. Вони вже все прорахували: скільки й які області України будуть розгойдувати, аби відірвати їх для себе.

Подібні спостереження підтверджує і екс-глава МЗС України Павло Клімкін, про що він написав на своїй сторінці у «Фейсбуці». «Слова спікера російської Держдуми Володіна про можливість відколоти області від України — це не «оговорка». Як і «рішення» у Донецьку про встановлення кордонів на всю Донецьку область. Як і указ Путіна про видачу російських паспортів для всього Донбасу, а не лише для окупованої території. Це все частини однієї конструкції, таке собі LEGO. Від РНБОУ чуємо, що є п'ять сценаріїв інтеграції окупованого Донбасу. Ми ще жодного не бачили, навіть у загальних рисах. Може, вони зовсім конфіденційні? Хоча не зрозуміло, для кого», — написав Павло Клімкін.

Водночас пан Клімкін запитує, чи є в Україні сценарії, що дозволять протидіяти спробам Росії розколоти Україну? «Скільки їх, а головне — що нам усім, українцям, для цього робити і хто це буде координувати? Хотілось би почути, оскільки з протилежного боку лунають уже прямі погрози», — висловлює стурбованість політик.

Ми маємо чимало дотичних свідчень щодо загарбницьких намірів Кремля. У будь-якій сфері. І для того, щоб зрозуміти, що відбувається в українських верхах, не потрібно якогось особливого стратегічного розуму. Наприклад, хіба запланована в Україні приватизація чималої кількості стратегічних підприємств не є регулюванням внутрішньоукраїнських економічних процесів таким чином, аби прискорити фактичну кончину української незалежності? І на запитання до політичних торговців: «Скільки коштує Вітчизна?» — зараз нам ніхто не відповідає. Бо вже продано. Перманентний аукціон триває не публічно. Але будемо послідовними: це ще нічого не означає в країні, де так склалось історично, що дії влади корегують, м'яко кажучи, віче-майдани. ■

■ ПІДТРИМКА

Розірвати «дипломатичний вакуум»

Американська преса закликає Трампа змінити політику щодо України

Олег БОРОВСЬКИЙ

«Радіо «Свобода» в огляді світової преси акцентує увагу на статті в наближеній до урядових кіл США газеті «Вашингтон Пост» під назвою «Шкода, яку заподіяно Україні». Вашингтонська газета зазначає, що впродовж багатьох років серед політичних пріоритетів США була потужна підтримка України, яка зараз опинилася на передовій стримування російської агресії у Європі. Але той хаос, наголошується в статті, в який занурив президент США Дональд Трамп українсько-американські відносини, створив «дипломатичний вакуум».

Буквально кожен чільний посадовець, ідеться далі, який працював

у царині цих стосунків упродовж останніх двох років, або подав у відставку, або надавав свідчення в ході слухань у рамках розслідування щодо процедури імпичменту, відтак зазнав гострої критики президента Трампа. Вашингтонське видання зазначає, що Зеленського й надалі не запрошують до Білого дому на зустріч, яку Трамп висував в обмін на політичні послуги.

А ще, додає автор, сам Трамп і надалі повторює фальшиві звинувачення проти України щодо ролі Києва у втручанні у вибори 2016 року, навіть після того, як йому пояснили, що все це вигадка російських спецслужб. А держсекретар Помпео, пише «Вашингтон Пост», який мав би врятувати українсько-американські стосунки, натомість закликає навіть розсліду-

рез недостатню кількість годин викладання української в школах. Тому, на його думку, діти повинні навчатися рідною мовою, бо так вони краще засвоюють матеріал. «Українська викладалася б п'ять разів на тиждень. Думаю, це дозволило б вивчати її не гірше, ніж так, як пропонує українська сторона», — сказав Ійдярто. Посол побоюється, що змішана система призведе до того, що діти не будуть говорити ні угорською, ні українською.

У Росії туристичний автобус упав у річку

Аварія сталася під Читою, куди прямував автобус. Згідно з попередніми даними, в ньому перебувало 43 пасажери, щонайменше 19 із них загинули, передає Zaxid.net. Серед загиблих — двоє дітей та водій автобуса. За даними поліції, причиною аварії став розрив переднього колеса, який привів до падіння автобуса в річку з висоти шість метрів.

■ НОВИНИ ПЛЮС

Труднощі перекладу для посла Угорщини

Посол Угорщини в Україні Іштван Ійдярто заявив, що вивчати українську мову особисто йому «дуже складно, тому що є плутанина з російською». Про це він повідомив в інтерв'ю «Главкому». Відповідно, такі ж труднощі мають і учні шкіл, які належать до нацменшин. Посла турбує той факт, що «з 5 по 11 клас більшість предметів будуть викладатися українською», а школярі мову знають на досить низькому рівні че-

■ ГЕРОЯМ — СЛАВА!

Небезіменний Роман

Бійця, загиблого під час виходу з Іловайського «котла», через п'ять років перепоховали в рідному селі

Ганна ЯРОШЕНКО
Полтавська область

Учасник АТО Роман Діллер, загиблий п'ять років тому під час виходу колони наших вояків з Іловайського «котла», нарешті спочив у землі отчого краю. Його перепоховали цими днями в селі Шкурупівка, що біля райцентру Решетилівка. На момент загибелі Роману було всього 35 років. У нього лишилися батьки, дружина й неповнолітній син.

«Я сюди пішов, щоб ви не сиділи в погребях»

«Ергард (у Романа німецьке коріння, ми назвали сина на честь його діда) — викапаний батько, такий самий високий і гарний, — розповідає дружина загиблого Ілона Діллер. — Ерік не за віком серйозний, може навіть моїх старших синів повчати. Він дуже болісно пережив втрату батька, став замкненим... Я за Романа на сім років старша. Коли ми з ним зішлись, уже мала двох своїх дітей (Вадиму виповнилося 14 років, а Денис ще був маленьким), а він тільки-но прийшов з армії. Роман не боявся взяти за дружину жінку з двома дітьми, хоч його батьки були проти нашого шлюбу. Він ніколи нічого не боявся. Був не просто безстрашним, а безшабашним, завжди ставав душею будь-якої компанії, любив пожартувати. Із ним я почувалася мов за кам'яною стіною. Мої бажання навіть не обговорювалися, були для нього законом. Забачала скутер — Роман купив. Захотіла автомобіль — чоловік узяв кредит і придбав його в автосалоні, причому моєї улюбленої марки Daewoo. Ще й кредит погасив достроково. Він же й навчив мене керувати, а потім я тільки здала на водійські права. У Романа була коронна фраза: «Я знаю: ти зможеш». Він завжди в мене вірив. І от уявіть собі: я лишилася сама з трьома дітьми й не знала, що з ним. Спершу нам повідомили, що Роман загинув, згодом — що він у полоні, потім — що пропав безвісти. Тому і сталася плутанина, що чіткої інформації про його загибель не було».

П'ять років тому Роман Діллер сам прийшов до військкомату й попросився в зону АТО. Перед тим він прихворів, і Ілона не могла зрозуміти, чому чоловік так довго ходить до поліклініки, аби закрити лікарняний листок. Як виявилось згодом, він уже проходив медичну комісію.

«Роман не визнавав мене, що він добровольць, натомість говорив, що його призвали до війська, — пригадує вдова. — І тільки з часом у військкоматі мені розповіли, що чоловік сам попросився на фронт. Коли він повертався з відряджень, то любляв посидіти з хлопцями десь у кафе, випити по сто грамів. І от після таких посиденьок Роман з одним другом заявився до військкомату й попросили записати їх добровольцями. Тоді обох відправили додому,

заявивши: хлопці, приходьте, мовляв, наступного разу тверезими. І от той друг передумав, а Роман прийшов знову — він ніколи не кидав справи на півдорозі, завжди все доводив до кінця».

Після 10-денного вишколу у військової частини в селищі міського типу Черкаське Дніпропетровської області старшого сержанта Романа Діллера кинули одразу в самісіньке пекло — село Грабське під Іловайськом. Тоді ще ніхто не знав, що всього через 17 днів для нього закінчиться війна...

«Роман потрапив до 93-ї окремої механізованої бригади ЗСУ, був командиром мінометної батареї, — продовжує розповідь Ілона Діллер. — Іноді, коли він телефонував, я чітко чула постріли і просила його бути обережним, проте чоловік усе згладжував. «Відстрілявшись, ми бігом згортаємося й змінюємо позицію», — заспокоював він мене, хоч я розуміла, що там ситуація далеко не райдужна. Запам'яталося, як він розказував, що в геть розбитому селі лишилися жити самотня бабуся, котрій нікуди було податися, — цілими днями вона разом зі своїми собаками сиділа в погребі, очікуючи, коли закінчиться грим канонади. Роман підготовував і ту бабцю, і її псів. Говорив мені в телефонній розмові: «Я сюди пішов, щоб ви не сиділи в погребях». Загалом він із повагою ставився до літніх людей. Поряд із нашою садибою у Шкурупівці жив сусід, якому вже тоді було за вісімдесят. Так от, Роман, обкосивши наш двір, завжди переходив до двору того сусіда. І коли вже ми зібралися їхати до Черкаського, чоловік із посмішкою попросив у літнього чоловіка: «Ти ж мене, будь ласка, дочекайся. Буде добрий привід сто грамів випити». На церемонію перепоховання Романа той сусід приїхав в інвалідному візку. «Я тебе дочекався, — сказав із гіркотою в голосі. — От тільки не такою уявляв нашу зустріч...»

Мати чекає, що той, хто бачив її сина в останні хвилини життя, відгукнеться

Востаннє Роман зателефонував дружині 29 серпня 2014 року о 8.15 ранку. Пізніше вона довідається, що чоловік разом із колоною наших вояків тоді якраз виходив так званим «зеленим коридором» з Іловайського «котла». «Він запитав, чи в нас усе гаразд. Я у свою чергу поцікавилася, як у нього спра-

На стіні Решетилівської гімназії, де навчався Роман Діллер, два роки тому відкрили меморіальну дошку на його честь.

ви. Роман відповів: «І в мене все добре. Ой, вибач, хлопці кличуть каву пити» — і відключився. То були його останні слова, — жінка намагається стримати сльози, хоч це їй не надто вдається. — Відтоді він не відповідав на телефонні дзвінки. Свого часу я запитала в Романа, кому мені можна зателефонувати в разі, якщо він не відповідатиме, і чоловік дав номер телефону кременчужанина Євгена Коханова, проте з тим також не було зв'язку (Євген був поранений у ногу, та, на щастя, лишився живим). Не знаю-

«Він був дуже гарний, веселий, із ним важко було занудьгувати. Досі його кохаю... Мені кажуть: роки летять, чому ти не виходиш заміж? А я більше не бачу таких, як Роман...»

чи, що робити, ми з Романовою матір'ю пішли до військкомату. Військомком зв'язався з військовою частиною, у складі якої воював Роман, довго слухав, опустивши очі, потім прорік нам: там, мовляв, немає зв'язку. А в мене на душі так тривожно — серце відчуває щось недобре. Чоловік рідної Романової сестри Ірини — Едуард Кущинський — був водієм 8-ї Полтавської окремої автомобільної санітарної роти, бійці якої збирали тіла загиблих в Іловайському «котлі». Так от, він зателефонував додому і, дізнавшись про те, що Роман не обзивається, сказав одне слово: «Погано». Потім нам вдалося знайти телефони молодих хлопців, котрі разом із Романом виходили з Іловайського «котла». Ті приїхали до Шкурупівки, ми сиділи з ними в бесідці, яку збудував Рома. Романова мати в них і питає: «То де ж мій син?» А хлопці й кажуть: лишився, мовляв, там, у полі... Один із них — зовсім мо-

На момент загибелі Роману Діллеру було всього 35 років.

лодий хлопчина на ймення Володя — розповів, що їхню колону розстрілювали з «Градів» і гаубиць — земля в тому «зеленому коридорі» була вперемішку з кров'ю. За їхніми словами, Роман разом із сумчанином Юрієм Дудкою сіли в автомобіль і поїхали, аби вивезти одного з поранених. Згодом нібито Юрій повернувся сам (із його вух і носа текла кров) і повідомив, що Романа більше немає... На жаль, Юрій Дудка невдовзі також загинув, тож довідатися, за яких обставин поліг мій чоловік, тепер немає змоги».

Оскільки тіла Романа Діллера неможливо було опізнати, його невдовзі захоронили на Краснопільському цвинтарі (некрополі тодішнього Дніпропетровська) — найбільшому в Україні похованні невідомих бійців АТО. «Після аналізу ДНК Романових батьків, а також нашого сина Еріка нібито був збіг зразків із тілом під номером 633. Але все одно не вірилося, — тяжко зітхає Ілона Діллер. — Бо був випадок, коли

ти на ноги найменшого сина. Ерік, до речі, завжди підтримував мене, мов дорослий, жодного разу не заплакав. Бувало, я просила його лягти біля мене, і, коли кричала уві сні, він обзивався: «Мамо, я тут, поряд, ти не сама». Мабуть, син мене і врятував».

Мати Романа Діллера — 61-річна Ольга Михайлівна — говорить, що багато віддала б за те, аби дізнатися про останні хвилини життя свого сина. «У мене є дані (поки що, на жаль, не підтвержені) про те, що спершу Роман разом з Юрієм Дудкою поїхали в автомобілі з тією метою, аби вивезти пораненого. Згодом той автомобіль нібито згорів, але загиблих у ньому не було. Один із решетилівських хлопців, котрий також був у зоні АТО, повідав мені, що Романа нібито бачили, коли він гасив одяг на одному з танкістів. І останній нібито повідомив сину, що в підбитому танку іще лишилися члени екіпажу. Роман витягнув одного з танкістів, проте той не подавав ознак життя. Він знову заліз до танка — і після цього його більше ніхто не бачив. Коли цей решетилівський хлопчина завершив свою розповідь, я в нього запитала: хто тобі це розказав? Він відповів: я того бійця не знаю. Тому й маю надію: може, прочитавши цей матеріал, учасник АТО, котрий виходив з Іловайського «котла» й бачив мого сина в останні хвилини його життя, відгукнеться, і таким чином ми дізнаємося, як загинув Роман», — висловлює сподівання Ольга Діллер.

Віра в диво, надія... ексгумація

За словами матері, коли повідомили, що сина немає серед живих, у неї лишилися сумніви, оскільки СБУ неодноразово інформувала про те, що Роман Діллер перебуває в полоні то в Сніжному Донецької області, то в самому Донецьку (у жінки є ці папери). Тому Ольга Михайлівна й почала добиватися ексгумації.

«Відтоді, коли нам видали свідоцтво про смерть сина, ми доглядали за означеною могилою на Краснопільському кладовищі у Дніпрі. Коли вперше туди приїхали, я впала на неї й кричала. Там страшна картина: отак рядами стоять хрести, а поряд викопані могили чекають наступних... Із часом я зверну-

лася до Товариства Червоного Хреста України, зазначивши, що якби зробити ексгумацію, я б, можливо, нарешті переконалася, що в тій могилі справді лежить моя дитина. Представники згаданого товариства, до яких долучилися й представники Міжнародного Комітету Червоного Хреста, допомогли мені зібрати у Дніпрі «круглий стіл». Поміж його учасників був один офіцер, котрий зазначив, що тіло мого сина обгоріло так, як начебто він був у танку. І я згадала про те, що востаннє Роман нібито бачили тоді, як він залазив до танка, — ворухити важкі спогади жінка. — Дозвіл на ексгумацію мав надати прокурор. Слідчий продиктувала мені форму листа-прохання до нього. А далі були відмова за відмовою. Я почала судитися з прокуратурою — і так тривало два роки. А тоді документи перекинули до Запоріжжя, куди спершу й привезли тіло сина. І там прокурор, як тільки я подала прохання, одразу ж зателефонував мені. Серед тих, хто посприям, аби справа просунулася вперед, був і Володимир Біленко — офіцер відділу пошукової роботи Управління цивільно-військового співробітництва ЗСУ. 17 травня нинішнього року на Краснопільському цвинтарі при мені вкопали тіло, найнятий мною батюшка відспівав сина... Сам процес ексгумації тривав довго — аж по 6 жовтня, тобто майже півроку. Після його закінчення мені пояснили, як досліджували тіло, відповіли на всі мої запитання, після чого в мене не лишилося жодного сумніву, що то мій син. Потім тіло Романа допомогли доправити до Шкурупіївки. А тут зійшлися земляки (велика їм дяка) і провели його в останню путь. Поховали з почеснями, були присутні представники влади, військокомату, Романові й мої друзі. Зібралось дуже багато людей. Місцеві АТОвці несли домовину на кладовище на руках... Чому в моєму серці до останнього часу жевріла надія, що Роман живий? Бо він був настільки кмітливим, що міг знайти вихід із будь-якої ситуації. Але, знаєте, син ніколи не міг пройти мимо, коли когось спіткала біда. Коли в мене запитують, як усе це пережила, відповідаю: я мати — цим усе сказано. До того ж у моїх пошуках сина мені допомагало багато людей. Зокрема, хочеться згадати добрим словом справжнього патріота з Полтави Василя Ковальчука, котрий завдяки особистому знайомству з одним із тодішніх лідерів «ДНР» — Ігорем Безлером, разом з яким він воював в Афганістані, витягнув із полону чимало наших воєнків. У лігві противника пан Василь Ковальчук наводив довідки і про Романа. І коли він вирушав туди, я щоразу чекала якоїсь вісточки. Ми завжди були з ним на зв'язку...»

За особисту мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Роман Діллер нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно). Два роки тому на стіні Решетилівської гімназії імені І. Я. Олійника, де навчався Роман і де нині навчається його син, відкрили меморіальну дошку на честь загиблого.

«Оце Роман із сестрою Ериною в дитинстві. А оце він із маленьким Еріком на руках, — показує мені фотознімки Глона Діллер. — Оце він поміж гарбузів на батьківському городі, це — на Сорочинському ярмарку. А на цій світліні ми з ним удвох... Я першого разу вийшла заміж дуже рано — в 16 років, але щастя в тому шлюбі не мала. А Роман, без сумніву, мене кохав. Бувало таке, що й сварилися, але хороших моментів за 10 років нашого спільного життя все ж було більше. Він старався заробляти, любив приносити в дім гроші. «От дивися, я заробив, — хвалився, — порахуй!» Хоч працював на техніці в сільському господарстві, для нього було важливо, аби роба й шкарпетки завжди були чистими, не драганими, а більше нічого не вимагав. Полюбляв мої коржички, а також молоко й терпіти не міг окрошки. Дізнавшись про телефону, що на вечерю ця холодна страва, жартував: «Тоді не прийду додому». Роман не був святим — як і всі місцеві чоловіки, іноді після роботи разом із компанією «зависав» у кафе за келихом пива або чогось міцнішого. А тоді телефонував: «Приїди мене забери». І я заводила автомобіль і їхала забирати судженого. До того ж іще й друзів його по домівках розвозила. Якось Роман удома грався з нашим сином. Подивившись на цю тиху ідилію, я тоді ще подумала: щось усе аж занадто добре — хоча б якоїсь біди не трапилося. Оце таке в мене було погане передчуття. Я постійно переживала за Романа, як за малу дитину. Не віритися, що його немає... Він був дуже гарний, веселий, із ним важко було занудьгувати. Досі його кохаю... Мені кажуть: роки летять, чому ти не виходиш заміж? А я більше не бачу таких, як Роман...» ■

■ ГЕРОЇ СЕРЕД НАС

Універсальний «Мальок»

Мініатюрна жінка-медик винесла на собі з поля бою близько сотні поранених чоловіків

Микола ПАЦЕРА

Дивлячись на цю тендітну маленьку жіночку, легко уявити її в ролі казкової Дюймовочки в дитячому спектаклі. І аж ніяк не можна представити в ролі медика, який за кілька років на фронті виніс десятки важких чоловіків із поля бою на Донбасі, рятуючи їхні життя і ризикуючи власним. За цей подвиг Олена Мосійчук удостоєна найвищої недержавної відзнаки «Народний герой України», а також кількох медалей...

Шлях на війну Олена розпочала з протестного майдану Революції гідності, який розпочався в Дніпрі одночасно з київським. Там сепаратисти за підтримки «тітушок» та завезених російських найманців захопили приміщення облдержадміністрації, в якій працював батько її подруги. Їх чотири дні утримували всередині, про що не знали навіть рідні. На визволення цих людей зібралися місцеві спортсмени та звичайні патріоти, серед яких була й Олена. Буквально за півтори доби вони змогли вибити загарбників і звільнити заручників, за що дівчина отримала подяку від подруги. Коли ж у Києві розпочалася активна фаза Майдану, знайомі зателефонували Олені та її друзям, що машини, які везуть сюди шини, дрова, медикаменти, одяг, їжу, не пропускають. І попросили допомогти. Жінка на власному авто манівцями возила ці потрібні речі протестантам. Після закінчення Революції гідності Олена залишилася в столичному готелі «Жозацький» зі своїми друзями. Разом із ними й розпочався її бойовий шлях в АТО, куди вона виїхала в... лосинах, майці та кросівках.

Їхній загін у складі 60 «безбашених» людей, серед яких були спортсмени, бізнесмени, студенти, навіть колишні зеки з різних міст, озброєні однією каскою та бронезилетом на трьох і кількома помповими рушницями, виїхав у Маріуполь, де сепаратисти захопили військову базу та інші об'єкти. І буквально за півдня за підтримки місцевих патріотів їм удалося звільнити місто від цієї нечисті. Їхня група стала частиною добровольчого батальйону «Азов» і створила базу в Бердянську, де вони навчалися бути універсальними солдатами. Згодом перебралися на базу в Урзюф

Народним героєм України може бути й мініатюрна дівчина.

на Донбасі, розташовану на колишній дачі Януковича, де також активно тренувалися. Олені прислужилися знання парамедика, які вона отримала в Таллінському військовому інституті, а ще вона навчалася... артилерійській справі — вантажила міни, стріляла, коригувала вогонь і т.д. Їхні хлопці брали участь у боях під Іловайськом незадовго до «котла». Олену тоді пошкодували взяти під обстріл «Градів», тож вона опікувалася пораненими на базі.

Найстрашніший епізод у військовому житті «Мальки», як охрестили Олену побратими, був у 2014 році, коли її товариш із дитинства, якого вона називає братом, Олександр «Дерзкий» разом із «Гюрзою», «Золотим» та «Безумним» поїхали машиною на передову під Сніжним і потрапили у засідку. Вороги підбили їх із гранатомета — Сашу буквально прошило наскрізь і він помер, решті вдалося вижити. Під Новоселівкою від розриву ворожих мін загинули «Бізон» і «Вальтер». Сама ж Олена отримала контузію і два осколкові поранення, але продовжувала воювати, оскільки медиків у підрозділі більше не було. Вдруге її контузило під час бойової операції в Широкиному, після якої теж ще послужила. Була й третя контузія. Але одного разу парамедик Мосійчук просто не змогла піднятися — відібрало ліву частину тіла. Її відвезли на лікування до Києва. А оскільки контракт на військову службу в Олені якраз закінчився, то вона вирішила більше не випробовувати долю й не продовжувати його, адже в зоні АТО вже було достатньо медиків. Так і залишилася цивільною...

«Із початку служби мої побратими по «Азову» намагалися вберегти мене від участі в бойових діях, мотивуючи тим, що я «баба» і буду істерити, а пізніше на передовій мені самій дово-

дилось ловити їх по полю в істеричі, — з усмішкою пригадує бойові будні Олена Мосійчук. — Аж те, що ми переживали там, було дійсно не для слабкодушких. Часто виникали ситуації, до яких не готували навіть нагоські інструктори. Іноді доводилося під ворожим вогнем буквально збирати відірвані рукиноги і разом із пораненим бійцем доставляти у жовту зону, щоб передати медикам, які відвезуть їх у госпіталь, де пришивають ці органи. Моїм головним завданням було надати першу допомогу просто на полі бою — зупинити кров, стабілізувати відірвані кінцівки і довести їх правильно, щоб можна було пришити, а також нормалізувати дихання, запустити серце, навіть ставити крапельниці. Витягти ж на собі таких бійців з-під обстрілу, доставити до машини — а хлопці ж були вагою і понад центнер при моїх 43 кілограмах, було зовсім нелегко. Але збирала всі сили, підключала адреналін і здобути навички і робила свою роботу. До речі, вороги старалися вбивати медиків, адже розуміли, що вони рятують бійців. При цьому доводилося рятувати й ворогів для того, щоб наші могли отримати якусь інформацію, а потім передавали їх СБУ, і там уже вирішували, що з ними робити».

У цивільному ж житті Олена Мосійчук тривалий час не могла підібрати для себе належної психологічної реабілітації — не допомагали ні лікарні, ні спеціальні центри. І лише коли друзі запросили її працювати у благодійний фонд «Здорове дитинство без меж», який надає допомогу дітям, зокрема в дитбудинках, її душа поступово відійшла від війни. Жінка дуже радіє, коли бачить, як малюки, котрі зазнали багато горя у житті, приймають їхні подарунки, ідуть на контакт і просто оживають від їхніх ві-

зитів. А ще колишній парамедик планує вступити до групи швидкого реагування екологічної поліції, щоб захищати природу столиці, адже за цивільною професією вона — еколог. Проте воєнне минуле все ж не відпускає, і якось Олена Мосійчук таки не витримала і знову поїхала в зону АТО на Світлодарську дугу разом із групою медиків-добровольців, яких очолює парамедик «Тайра» — Юлія Паєвська, де півтора місяця знову надавала допомогу пораненим бійцям. Ця безстрашна й мужня жінка є для Олени справжнім прикладом військового медика. Хоча й сама Олена вже стала мало не легендарною, врятувавши близько сотні бійців, за що й отримала звання «Народного героя України».

Як зізналася Олена, для неї це було повною несподіванкою. Тоді вона була на передовій у Широкиному, і її навіть запросили до Дніпра разом із командиром. Дорогою вони приїхали до театру, де й відбулося нагородження. Почесне звання і орден отримали 34 атовці, з яких тільки четверо живих, решта — загиблі під Дебальцевим та в Іловайському котлі. «Мій синок, який разом із мамою благодовляв мене на війну — він навіть віддав тоді мені свого улюбленого собаку, який увесь час був зі мною на передовій, дуже гордиться цією нагородою й своєю мамою, — говорить Олена. — Він сказав мені, що хоче стати військовим, як мама, і захищати нашу землю. А для мене ці слова варті найвищої нагороди. До речі, мене відзначено ще й медалями «За зразкову службу в Збройних силах України» та «За жертвовність і любов до України». Хоча воювала я, звісно ж, не за нагороди, а за те, щоб таким, як мій син, не довелося більше проливати кров за незалежність України». ■

Андрій Шевченко
головний тренер національної збірної України з футболу

«У нас в групі є хороші команди, але з ними можна грати. Будемо готуватися, адже маємо добрий шанс на вихід із групи. Усе залежатиме від кондицій, в яких футболісти підійдуть до змагань».

Григорій ХАТА

ЖЕРЕБ

Почекаємо весни

У фінальній частині футбольного чемпіонату Європи збірна України точно зіграє з командами Нідерландів та Австрії

Чемпіонат Європи 2020 року в УЄФА вирішили провести по-особливому, кардинальним чином змінивши принцип визначення господарів турніру.

Так, майбутнє Євро стане першим, матчі котрого пройдуть одразу в 11 країнах континенту.

При цьому в Європейському футбольному союзі оновили й регламент кваліфікації на ЧЄ-2020, надавши можливість національним збірним відібратися на турнір через Лігу націй. Її ж вирішальні (стикові) поєдинки відбудуться наприкінці березня наступного року й саме тоді остаточно стане зрозумілим склад кожної з шести груп Євро-2020.

Під час же церемонії жеребкування фінальної частини ЧЄ, котра відбулася в останній день листопада у Бухаресті, повністю сформувати вдалося лише два з шести квартетів. група «А» — Туреччина, Італія, Уельс та Швейцарія; група «В» — Данія, Фінляндія, Бельгія та Росія. Щоправда, й в останній «пульці» не все однозначно, адже 9 грудня, у разі, якщо виконком Всесвітньої антидопінгової асоціації вирішить суворо покарати Росію за махінації з базою даних московської антидопінгової лабораторії, збірна цієї країни може позбутися не тільки права на участь у турнірі, а й можливості бути її співгосподаркою.

У чотирьох інших квартетах гарантовано визначеними є три з чотирьох позицій. Решту місць мають закрити переможці чотирьох міні-турнірів Ліги націй.

А залежно від того, хто вийде переможцем у найбільшому за рейтингом «крилі» ЛН («шлях А»), де змагатимуться

Ісландія, Болгарія, Угорщина та Румунія, з'ясується й останній опонент збірної України на Євро-2020 в групі «С». Згідно з основним жеребом, суперничають у своїй «пульці» на ЧЄ (в Амстердамі та Бухаресті) команда Андрія Шевченка має зі збірними Нідерландів, Австрії, а також із переможцем «плей-оф» ЛН на «шляху D» (Косово, Білорусь, Грузія або Північна Македонія).

Проте якщо першим «шлях А» подолає збірна Румунії, то як один зі співгосподарів турніру вона потрапить до «домашнього» квартету — в компанію до збірних українських, нідерландських та австрійських футболістів. За таких умов переможець «шляху D» вирушить до групи F і розбавить таким чином конгломерат титулованих грандів — Німеччину, Францію та Португалію. В іншому випадку тут гратиме хтось із тріо: Ісландія, Болгарія, Угорщина. У будь-якому разі, це буде лише другий випадок в історії європейських футбольних форумів, коли в одній групі на турнірі гратимуть чинні переможці світової (французи) та європейської (португальці) першостей.

Водночас головний тренер збірної України Андрій Шевченко вважає, що для його ко-

Наставники збірних-учасниць групи С — Рональд Куман, Андрій Шевченко та Франко Фода — наразі не знають четвертого повпреда у своєму квартеті на Євро-2020.

Фото з сайту dynamo.kiev.ua.

манди жеребкування пройшло успішно: «У нас у групі є хороші команди, але з ними можна грати. Будемо готуватися, адже маємо хороший шанс на вихід із групи. Усе залежатиме від кондицій, у яких футболі-

ти підійдуть до змагань».

Додамо, що до групи «D» потрапили збірні Англії, Хорватії, Чехії та віртуальний переможець «шляху С» у Лізі націй (Шотландія, Норвегія, Сербія, Ізраїль).

А у квартеті «E» на Євро-2020 змагатимуться Іспанія, Польща, Швеція та хтось із четвірки учасників «плей-оф» «шляху В» ЛН — Боснія та Герцеговина, Північна Ірландія, Словаччина чи Ірландія. ■

БІАТЛОН

«Далі буде краще»

У першій гонці біатлонного Кубка світу українські «стріляючі лижники» втратили нагоду піднятися на п'єдестал

Григорій ХАТА

Напередодні нового сезону наставники українських «стріляючих лижників» застерегли вітчизняних уболівальників біатлону, аби ті не покладали аж занадто великих очікувань на перші гонки Кубка світу-2019/2020. Підготовку збірників наставники розраховували так, аби пік їхньої фізичної форми прийшовся на лютий чемпіонат світу.

Утім реноме українського біатлону настільки високе, що з опущеними руками підходити до стартових гонок сезону також ніхто не планував.

Загалом, передбачалося, що в перший змагальний день Кубка світу на старт змішаної естафети українська збірна вийде в потужному складі, здатному конку-

рувати за високі місця. Проте через проблеми зі спиною в капітана чоловічої команди Дмитра Підручного українську змішану четвірку довелося переформатувати, поставивши в компанію до Вікторії Семеренко, Дар'ї Блашко, Артема Прими Тараса Лесюка.

Як результат, синьожовтий квартет «мікст» провалив, завершивши естафету з двома колами штрафу та 12 використаними додатковими патронами на 15-му місці. Від переможців гонки — збірної Італії — українська четвірка відставала майже на чотири хвилини. І якщо у наших дівчат естафетні перегони склалися доволі непогано (три додаткові патрони — на двох), то на етапі Прими й Лесюка припала лівова частка промахів.

Схожа за сценарієм

трапилася історія й в одиночному «міксті», з якого, власне, в Остерсунді й розпочалася змагальна програма першого етапу КС. Як каже старший тренер чоловічої збірної України Юрай Санітра, українська команда в складі Анастасії Меркушиної та Артема Тищенко повинна була взяти в цих перегонах «золото».

До середини гонки, зробивши по одній «зміні», Настя та Артем мали сумарно перший результат. Надалі залишалося лише зберегти здобуту перевагу. Однак у вирішальний момент здали нерви у Меркушинової. Під час стрільби лежачи вона заробила три кола штрафу, передавши естафету колезі лише шостою. Завдяки помилкам суперників Тищенко вдалося підтягнути до четверту сходинку,

проте на більше ні сил, ні можливостей в Артема не знайшлося.

Водночас у наступних перегонах українські біатлоністи вже перевіряли свої індивідуальні якості. Спринт завжди вважався однією з найулюбленіших гонок вітчизняних «стріляючих лижниць». Для високих результатів тут нашим дівчатам завжди ставала в нагоді якісна стрільба, котра дозволяла згладжувати нижчу, ніж у конкуренток, швидкість.

Проте відстрілятися без промахів під час спринтерської гонки не змогла жодна з наших біатлоністок. Так само досягти абсолюту в стрільбі не вдалося нікому й з представників чоловічої збірної України. Відтак з десятим результатом кращою серед жінок у синьожов-

В таборі української біатлонної збірної обіцяють, що в наступних гонках сезону демонструватимуть кращі результати.

Фото з сайту unian.net.

тій команді стала Віта Семеренко (1 промах), а в чоловіків найвище в підсумковому протоколі піднявся Артем Прима, котрий з двома колами

штрафу фінішував на 35-й позиції. При цьому після спринту Вікторія Семеренко пообіцяла, що «далі буде краще». ■

Інтуїція — зброя інвестора

Український ринок нерухомості переживає кризу через відсутність законодавства, обвал долара та слабкий контроль за дотриманням будівельних норм

16 УКРАЇНА МОЛОДА ВІВТОРОК, 3 ГРУДНЯ 2019

КАЛЕЙДОСКОП

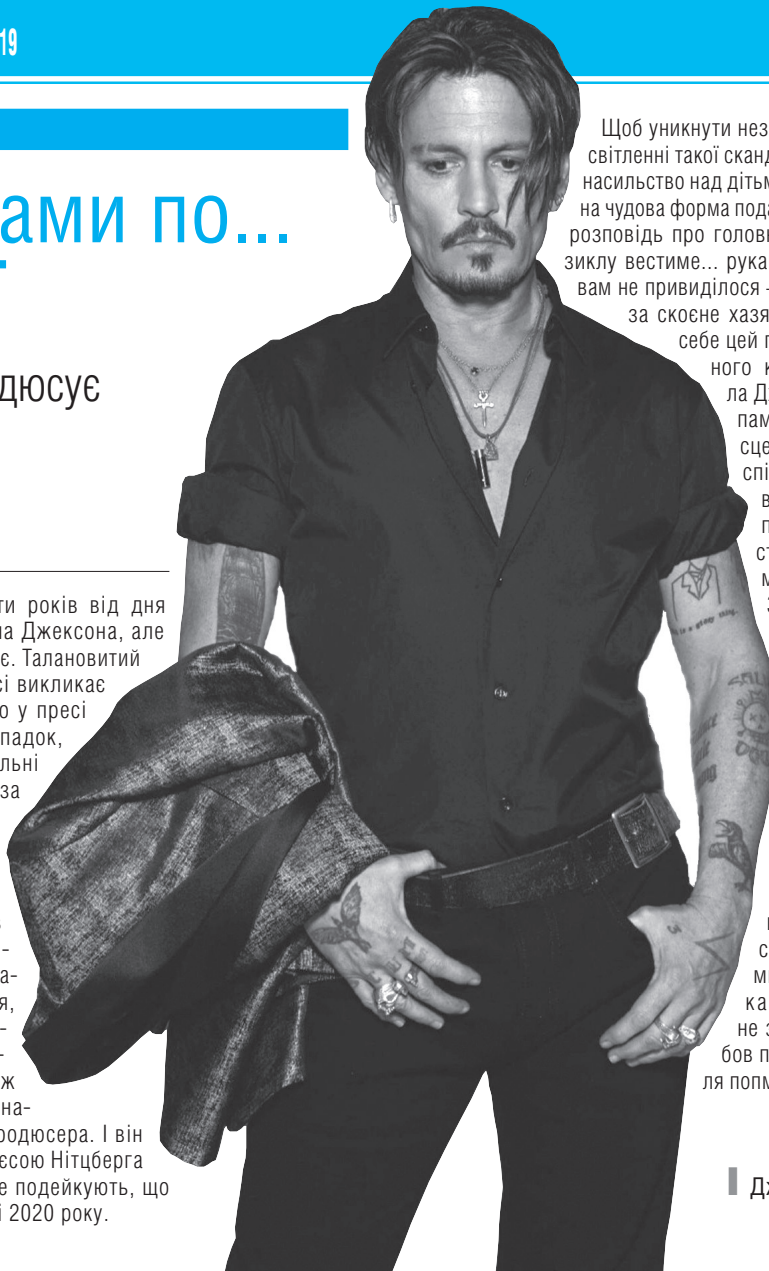
■ ОВВА!

Рукавичками по... педофілії

Джонні Депп спродюсує мюзикл про Майкла Джексона

Дара ГАВАРРА

Пройшло вже більше десяти років від дня смерті короля попмузики Майкла Джексона, але інтерес до його персони не вщухає. Талановитий співак, танцюрист, шоумен і досі викликає неабиякий ажіотаж, як тільки-но у пресі з'являються новини про його спадок, чи стосунки з рідними, чи скандальні подробиці того, що відбувалося за мурами його маєтку Неверленд, що в Каліфорнії. Звісно, виникали й ідеї щодо створення байопіку про співака. Сучасний драматург Джульєн Нітцберг написав п'єсу про Джексона, яку захотіли екранізувати на одному телеканалі, проте виникли різночитання, як подати історію стосунків Майкла з дітьми, адже його ще за життя звинувачували у педофілії. Тож драматург не дійшов згоди з каналом і довелося шукати іншого продюсера. І він знайшовся: ставити мюзикл за п'єсою Нітцберга береться сам Джонні Депп, і вже подекують, що прем'єра його відбудеться в січні 2020 року.

Джонні Депп.

Щоб уникнути незручностей у висвітленні такої скандальної теми, як насильство над дітьми, була вигадана чудова форма подачі матеріалу — розповідь про головного героя мюзиклу вестиме... рукавичка. Так, так, вам не привиділося — всю провину за скоєне хазяїном візьме на себе цей предмет сценічного костюма Майкла Джексона (всі ще пам'ятають його сценічні строї, які співак доповнював то білими, то прикрашеними стразами білими перчатками). За сценарієм, рукавичка — прибулець із космосу, який живиться... кров'ю дітей. Сценарій, звісно, не надто «вегетаріанський», але у США дуже трепетно ставляться до своїх кумирів, тож і рукавичка-монстр не затьмарить любов публіки до короля попмузики. ■

■ ШЛЮБНІ СПРАВИ

Пів свинства — за зятя

Китаєць віддає 300 свиней у посаг доньки

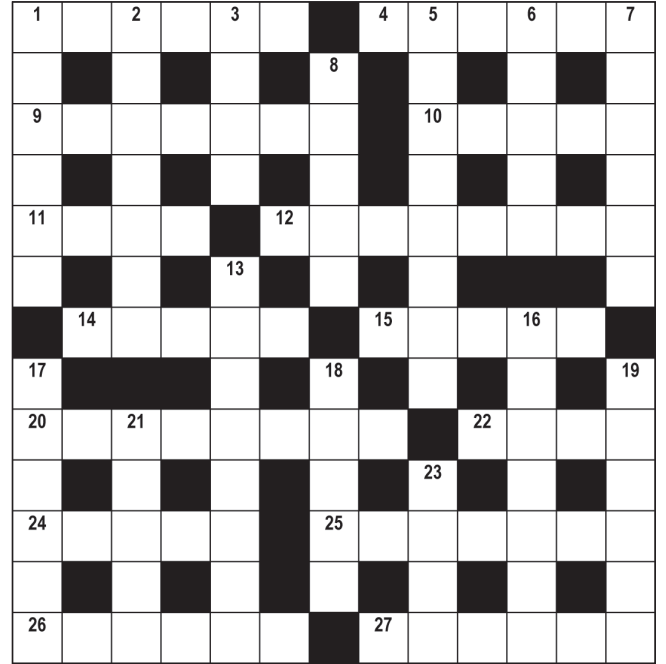
Варка ВОНСОВИЧ

Королі віддають пів царства у придане, фермерам же доводиться віддавати те, чим володіють вони. Так, один китайський підприємець із провінції Хенань пообіцяв майбутньому зятю 300 свиней, коли той одружиться з його донькою. Фактично це становить половину його сімейного бізнесу, але татусь ну надто вже хоче видати своє чадо заміж. Ситуація досить дивна, оскільки в Китаї проблеми з нареченими: коли на законодавчому рівні китайцям заборонили мати більше однієї

дитини, майбутні батьки, визначивши за допомогою УЗД стать дитини, часто вдавалися до штучного переривання вагітності, якщо плід був жіночої статі, адже всім хотілося мати спадкоємця. Відповідно, виросло не одне покоління, в якому за кількістю чоловіків переважали жінок, тож дефі-

цит дівчат-наречених став уже національною проблемою. У згаданому ж випадку дівчина дуже симпатична, ще й освічена — закінчила університет і працює у господарстві батька: годує тварин, доглядає за ними, ще й торгує на ринку вирощеною на фермі свининою. Та, мабуть, не

дуже поспішає виходити заміж, як і більшість сучасної молоді, тож батько й забив на сполох. Сама ж потенційна 24-річна наречена Чжан Чжіюань не дуже й вибаглива — головне, щоб у майбутнього чоловіка вистачило сили підняти пів свині (мабуть, щоб донести на базар?). ■

■ КРОСВОРД ВІД МАЛАНКИ №135

По горизонталі:

1. Міфічний птах, який, залегнувши, спалює себе і відроджується з попелу. 4. Відомий бренд спортивного одягу і взуття. 9. Дика африканська тварина. 10. Самоназва національності Імре Кальмана, Віктора Орбана чи Йозефа Сабо. 11. Старовинний український народний танець. 12. Основний функціональний елемент легень, через стінку якого здійснюється газообмін. 14. Мама нареченого чи нареченої для батьків з іншого боку. 15. Річка в Архангельській області, у якій Пушкін «позичив» прізвище свого героя. 20. Ім'я чайки з культового роману американського письменника Річарда Баха. 22. Ліки, без яких, на думку Винниченка, неможливо читати історію України. 24. Сільськогосподарське знаряддя, на яке, згідно з Біблією, варто перекувати мечі. 25. Болгарське містечко, національна столиця гумору. 26. Екзотичний плід, який асоціюється з буржуазією. 27. Столиця Туреччини.

ся картою ковдрою. 3. Річка на Кавказі. 5. «Стоїть в селі Суботові на горі високій... Україні: широка, глибока» (Тарас Шевченко). 6. Французький філософ та енциклопедист епохи Просвітництва. 7. «Мильна опера». 8. Ісландський мох, що росте в тундрі. 13. Російська поетка, уроджена Ганна Горенко. 16. Міфічне чудовисько у вигляді жінки зі зміями замість волосся, від погляду якої все живе оберталося на камінь. 17. Комаха-медонос. 18. Болгарська сліпа провидиця. 19. Давньогрецький глечик із вузьким високим горлечком. 21. Галасливий великий натовп. 23. Глечик.

По вертикалі:

1. Привид, примара, ілюзія, щось, що існує лише в уяві. 2. Експлоатаційна Державної фіскальної служби України, який прославив-

Кросворд №133 від 27 листопада

■ ПРИКОЛИ

Чоловік на прийомі у лікаря скаржиться на поганий слух.
— Курите?
— Так.
— П'єте?
— Так.
— Жінки?
— Ну...
— Треба зав'язувати.
— Щоб краще чути? Ніколи!

— Моя дружина все літо в стриптизі підробляла. Спочатку їй 50 доларів платили, а потім 100 — аби вона не роздягалася.

Подруги спілкуються:

— А я розлучилася зі своїм хлопцем.
— Чому?
— А він знає занадто багато вульгарних пісень.
— Він тобі їх співав?
— Ні, насвищував.

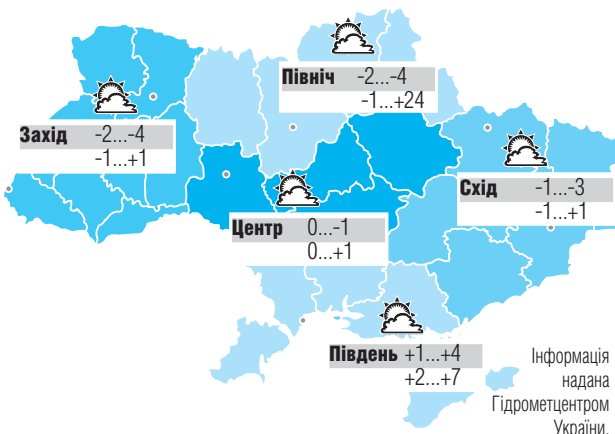
Учителька задала твір на тему «Що б я зробив, якби отримав мільйон?» Через півгодини один малюк піднявся з місця і підійшов до неї, тримаючи в руках два листки з якимись розрахунками.
— Вибачте, Ніно Петрівно, — сказав він, — а чи не можна додати ще 100 тисяч?

■ ПОГОДА

4 грудня за прогнозами синоптиків

Київ: хмарно з проясненнями, без опадів. Вітер північно-західний, 5-10 м/с. Температура вночі -2...-4, вдень 0...-2.

Курорти Карпат: хмарно, без опадів.
Славське: вночі 0...-2, удень 0...-1.
Яремче: вночі +1...+2, удень 0...+1.
Міжгір'я: вночі +1...+3, удень 0...+1.
Рахів: вночі 0...-2, удень 0...+2.

Передплатні індекси: 60970, 1555
Наша адреса: 03047, Київ, пр. Перемоги, 50
Телефони редакції: 044-361-62-61;
з мобільного: 094-926-32-61
Електронна пошта редакції: ukrmoloda@ukr.net
Рекламне бюро: reklama-umoloda@ukr.net
Відділ реалізації: 454-84-41
sale_umoloda@ukr.net
«УМ» в інтернеті: http://www.umoloda.kyiv.ua

Відділи:
економіки — wagmer@ukr.net
культури, історії, суспільних проблем — vsamchenko@i.ua
ukrmoloda@ukr.net

Україна молода

Редактор Михайло Дорошенко
Засновник і видавець — ПП «Україна молода»
Свідоцтво про реєстрацію: КВ №3386 від 29.08.98
© Дорошенко М.І., 2013

При використанні наших публікацій посилання на «УМ» обов'язкове.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.
Комерційні публікації виходять під рубриками: «Український виробник», «Позиція», «Банківська справа», «Фінансова експертиза», «Здоровенькі були», «Ця — працює!», «Знайомтеся — новинка», «Партнерство», «Програми», «Проекти», «Альма-матер», «Продукт», «Протистояння», «Вітасмо», «Любов і шана».
Матеріали із позначкою © друкуються на правах реклами

Газета друкується у видавництвах: «Преса України» — у Києві Зам. 3009135 «Видавничий дім «Високий Замок» — у Львові Зам. блок № 736
Верстка та виготовлення фотоформі — комп'ютерний центр редакції «УМ», Газета виходить у вівторок, середу, п'ятницю—суботу (спільний номер)
Тираж 86734